

פתורה, למשך שבוע אחד (1528).

ועל כל משמר ומשמר שהיה עולה לירושלים לעבודה, היה מעמד בירושלים של כהנים, של לויים, ושל ישראלים (1529). שהיו עולים לירושלים כהנים לויים וישראלים.

ולאיזה צורך עלו?

כהנים — לעבודה.

לויים — לשר.

1527. בירושלמי מצינו כך: אמר רבי יונה, תמידים קרבנם של כל ישראל אינון [הם]. ואם תאמר: יהיו כל ישראל כל השנה כולה בירושלים עומדים על קרבנם! לא חייבתם תורה אלא שלשה רגלים בשנה. ואם יש לומר: יהיו יושבים בטלים בעריהם! הא כתיב 'ואספת דגנך', הינם מזהרים לאסוף דגנם ותירושם של כל השנה! התקינו הנביאים הראשונים וכו'.

1528. היות והיו עשרים וארבעה משמרות, וכל משמר היה עובד שבוע אחד, היו המשמרות עובדות יותר מפעם אחת בשנה, כפי שמתבאר להלן.

1529. כתב הריטב"א [וכן כתבו עוד ראשונים], שאין הכוונה שבמעמד עצמו היו כהנים לויים וישראלים, שהרי אין לזה טעם כלל. אלא שבשעת הקרבת הקרבן מצויים שלש כיתות אלו. כהנים — לעבודה. לויים — לשריה. ישראלים — למעמד. ובלשון רש"י יש מקום לעיין בזה. עיין לעיל [טו ב, ד"ה אנשי מעמד], כאן [ד"ה כהנים], ולהלן [כז א, ד"ה קרבן מוסף, רכז א, ד"ה מעכבין],

ויש לתמוה: אם כן, שהיה קרבן התמיד קרבנם של כל ישראל, וכי היאך קרבנו של אדם קרב, והוא אינו עומד על גביו? הלא צריך שבעל הקרבן יעמוד על קרבנו בעת הקרבתו (1526), והרי אי אפשר שכל ישראל יעמדו על קרבן התמיד! (1527)

לכך התקינו נביאים הראשונים [הם שמואל דוד, כפי שמבואר להלן בגמרא] עשרים וארבעה משמרות של כהנים, כל משמרת ממקום שונה בארץ ישראל. והיו אותן משמרות עולות לעבודה בירושלים, כל אחת

נתינת מחצית השקל בשנה — שיתן כל אחד מישראל מבין עשרים שנה ומעלה, בין עני בין עשיר, מחצית השקל, שהוא משקל עשרה גרה כסף, בכל שנה ליד הכהנים וכו'. והיו מניחין הכל בלשכה אחת שבמקדש, ומשם היו מוציאים לקנות תמידין ומוספין וכל קרבן הקרב על הצבור וכו'.

משרשי המצוה: שרצה הקדוש ברוך הוא לטובת כל ישראל ולזכותם שיהיה יד כולם שוה בדבר הקרבנות הקרבים לפניו כל השנה בהתמדה, ובענינים אלו הנזכרים, ושיהיו הכל, אחד עני ואחד עשיר, שוים במצוה אחת לפניו להעלות זכרון כולן על ידי המצוה שהם כלולים בה יחד לטובה לפניו.

1526. כפי שמצינו בתחילת ספר ויקרא: דבר אל בני ישראל אדם כי יקריב מכם קרבן לה' אל פתח אהל מועד יקריב אותו לרצונו לפני ה', וסמך ידו על ראש העולה.

ובטעם הדבר כתב העיון יעקב, כי עיקר כוונת הקרבן הוא, שישים האדם אל לבו כאילו הוא עצמו הקרבן. וזהו "כי יקריב מכם". אם כן, ראוי שיעמוד על גביו. ועיין ברמב"ן בפירושו התורה [ויקרא פרק א' פסוק ט'] שהאריך בטעם הבאת הקרבנות.